

Abstrakt

Tato práce se zabývá analýzou nejmasovější evropské náboženské pouti do Santiaga de Compostela, která je zde užívána jako případová studie k ilustraci toho, jakým způsobem poutníci rozumí své zkušenosti. Skrze analýzu autoetnografického deníku a devíti rozhovorů s dalšími poutníky chci ukázat, že pouti se dá rozumět jako procesu konstrukce poutnického těla. Proces „stávání se poutníkem“ probíhá pomocí různých poutnických strategií (například chůze, askeze, oddělení, samota, sdílení nebo víra), které jsou hlavním předmětem analýzy. Tento habitus, nebo spíše „technika těla“ (Mauss 1968) může být během pouti naučena a užívána v běžném životě po skončení pouti. Poutnické tělo se tak stává ucelenou vtělenou schopností, stávající se z fyzické, duchovní, duševní a sociální dimenze, kde každá z dimenzí vychází z dimenze prožívání pouti samotné. Tímto přístupem ke zkoumání pouti chci ukázat, že pouti lze porozumět jako zkušenosti fyzického těla s transcendentálním přesahem, zaměřené především na individuální prožitek, ovšem konstruované v přátelském prostředí poutnických communitas, představené Victorem Turnerem (Turner 2004). Přesah této zkušenosti po skončení pouti i její podoba je též předmětem analýzy.